

POUTNÍ AREÁL BÍLÁ HORA: PATŘÍME K SOBĚ

Katecheze č. 8.2 z cyklu „Společně za kostely“

(3. – 5. třída)

Cíl katecheze:

- Děti se seznámí se základními dějinami místa, zejména se zaměřením na stavovské povstání a bitvu na Bílé Hoře. Zopakují si fakta o významu poutí, případně o poutních místech, která znají. Seznámí se s typizovanou architekturou poutních míst a jsou schopny vysvětlit smysl jejich jednotlivých částí.
- Děti jsou schopny na základě souvisejících historických událostí uvažovat o důležitosti úcty ke každému člověku i přes rozdíly, které mezi jednotlivci existují. Jsou si vědomy důležitosti vzájemné jednoty pro celou společnost a pro každého člověka.
- Děti uvažují nad vzájemnou úctou a jednotou i v kontextu křesťanské víry. Uvědomují si, že Bůh chce všechny lidi spojit ve své lásce ke konání společného dobra, a tento princip jsou schopny přiměřeně aplikovat do vlastního života i do vztahů ke svému okolí.

Co potřebujeme: Předměty, které můžeme roztrdit podle druhu: např. nejrůznější klíče, mince, fazole, fotky, tužky, propisky, gummy. Větší arch papíru, obrázek (ikona) Ježíše, tužky nebo barvy na otištění ruky.

Metodika:

Katechezi zahájíme **aktivitou „Popelka“**: všechny připravené předměty vysypeme na jednu hromadu; účastníci mají za úkol vyhledat předměty stejného druhu a rozmístit je na jednotlivé hromádky. Diskusi vedeme například podle následujících podnětů (cílem je definovat, že rozdílné předměty mají něco společného):

- Jsou všechny předměty v jedné skupině úplně stejné? (*Ne*)
- Pokud máte například víc klíčů, které pravidelně používáte, nosíte každý zvlášť, nebo si je všechny dáte dohromady na jeden kroužek nebo do jednoho svazku?

Podobně jako množství tužek nebo klíčů, **nejsou ani lidé sice všichni stejní, ale všichni patří k sobě**. Je to jasné i z označení – všem se nám říká LIDÉ. Problém je, že někteří často dělají věci jinak než druzí, a pak říkají: „Ti druzí k nám nepatří. To nejsou lidé jako my!“

Slyšíme to i dnes, ale říkalo se to často i u nás v 16 a 17. století: tihle lidé k nám nepatří; ty my tady nechceme. A přitom jim třeba ti druzí ani nic špatného neudělali... Hlavní problém byl, že ti druzí byli JINÍ, jiného vyznání, jiného přesvědčení.

Stejně jako jsme zjistili, že k sobě patří fazole, klíče nebo tužky, tak **k sobě patří také lidé**. My říkáme, že **nás VŠECHNY stvořil Bůh a chce, abychom se všichni měli rádi** a přijímali jeden druhého, i když je třeba ten druhý jiný než my (má jinou barvu kůže, jiné názory nebo jiné zájmy). A můžeme také říci, že čím jsme každý z nás blíž k Bohu, tím více tento postoj chápeme.

Na tomto bojišti proti sobě stáli křesťané: katolíci, čeští bratři, luteráni, utrakvisté... Všichni se domnívali, že se od sebe hodně liší. Dnes už ale víme, že tomu tak není, ale že máme naopak mnoho společného a patříme k sobě jako klíče na jednom svazku...

Skupině položíme otázku: Co a kdo myslíte, nás všechny křesťany spojuje, co a koho máme společného? Odpovědi **průběžně zapisujeme** sami nebo společně doprostřed na připravený arch papíru tak, aby po stranách zbylo místo. Zároveň **kontrolujeme, aby všechna slova skutečně spojovala**.

Poté hovoříme s dětmi o tom, kdo nás spojuje NEJVÍC, tedy o JEŽÍŠOVI. Jeho **jméno výrazně označíme** a můžeme k němu přidat předem připravený obrázek. **Nakonec na arch mohou děti otisknout svou ruku** na znamení toho, že také chceme být **spojeni s Ježíšem vjedno**. Pokud je náročné barvit si ruce, mohou děti udělat na arch obrysy své ruky a do nich nakreslit svůj obličej nebo svého smajlíka.

Jako doplňkový úkol pak **mohou děti hledat na obrazech v ambitech obraz Ježíše** a říci, který z nich se jim líbil nejvíc a proč.